

Det vedkommende ubehag af dødens natur

Et kraftigt bæst trak sin aftensmad efter sig i et spor af blod. Dens mørke manke og blanke øjne stod kraftigt kontrast mod den snebeklædte baggrund.

I den mørke nat var det eneste svage lys de to måner på den tilskyede himmel. De dansede som to ballerinaer. Rød og blå, yin og yang.

Vandrende begik den beskidte form af et bæst sig mod indgangen til det tilsnede bjerg. Kulden skar mod dens hud som nåle, prikkede uden at drage blod. Sneen hvirvlede om de få de få fyrretræer og kampesten i området og hev i bæstets tykke pels.

Inde i hulen foldede den sig sammen rundt om byttet. Den flænsede liget op. Blodig og kold, åd den grådigt indvoldene af det hornede pattedyr. Dens stærke tænder rev og flåede i det saftige kød. Fedtet dryppede ud af mundviggen.

Dens griske sult overdøvede en ny duft der havde fyldt hulen. I det ensomme udyrs uvidenhed blomstrede en mystisk blomst foran dens hjem. Strålende blidt i den barske vintervind.

Der var nærmest intet andet at se på jordens golde overflade. Intet der florerede. Intet besad et varmt, trygt liv. Ikke siden en evig vinter havde lagt sig over hele planeten. Livet var svundet hen og kun de stærkeste og barskeste var tilbage. Kampen om flere længere, mættede levedage begyndte med det fraværende lys og varme af solen. Den hvide vinter havde bedækket mange fødekilder og endt flere arter og racer. Lugt og syn havde sløvet, og hørelse var overdøvet af de evige sus af vind. Solen trængte aldrig igennem de tykke skyer der mudrede alle snefnuggene.

Men blomsten var et tegn på liv. Måske var alt håb ikke gået tabt alligevel.

Monsteret, der fortærede sit sidste måltid på planeten, havde ingen viden om plantens betydning. Det store pelsdyr puttede sig op mod et hjørne af hulen, som den kaldte sit hjem. Den kradsede de små dødelige pletter af sygdom der havde spredt sig omkring dens tunge poter og magre mave.

Tungen var hvid og tør. Øjnene gule og blodsprængte. Et host var fanget i dens strube. Søvn var med tiden blevet et fjernt koncept og sjældenheten af komfort savnede den dybt. Den kunne ikke undslippe hvad der ventede. Det vidste bæstet. Det skræmte den mere end noget andet. Men en stille side i dyrets sind havde accepteret at døden var lige rundt om hjørnet. En lille del havde ventet livets ende længe.

Træt og hungrende, sov den oftest, håbende blot på en god nats søvn.

I den depressive tid i mørket var dens stolthed for længst bristet og den gjorde hvad den var tvunget til for at overleve. Den var ligeglad med rollen dens bytte havde for andre. Måden bæstet opførte sig var ikke længere en bekymring den havde tid at tænke over. Der var intet betydningsfuldt tilbage i verdenen. Ikke nogen der hjalp den tabte sjæl med at tage sig af sig selv. Intet der kobede den til noget, bare en tom betydningsløs hule. Den ventede blot på sin tid til at forlade hjem.

Krøbet sammen for at holde varmen opdagede bæstet noget nyt. Noget ukendt. En lugt.

Den snusede efter kilden, omkring og imellem sprækkerne i bjergvæggen. Den sniffede ængsteligt efter faren.

Mod barsk blæst og hård sne befandt den strålende blomst sig i indgangen og ventede. Tør og ufrossen glimtede den som øjnene på en elsket. Elegant og stormhvid stod den rank og stolt i den krigeriske blæst.

Fascineret og skræmt af den fremmede, dog bekendte plante, knurrede bæstet af den. Klatter af slimet spyt pølede sig i mundvigen af dyret og dryppede til is, når den faldt.

Men blomsten havde ingen frygt. Den havde intet imod udyrets hæslige svulmende pletter eller dens blodige poter. Den så kun dybden af bæstets afskyelige øjne. Planten lagde mærke til de selvskadede klømærker om dens poter og tynde krop. Tårerne der var på randen af at spille i dens små fjendtlige øjne.

Mange betydningsfulde minder havde blomsten observeret så mange der lignede bæstet før. Set deres hjælpeløshed, men aldrig forstået deres smerte. Blomsten havde hørt om de dunkle tanker der spillede i deres hjerner, men ingen havde delt dem før. Det var først efter det var for sent, at deres elskede så dem. Så dem ordentligt. Forstod tegnene de havde overset, og fortrød ikke at have lagt mærke til dem. Den havde set flere finde og miste alt indenfor det samme minut.

Blomsten havde lyttet til skyldfølelsen de bar om at skulle have det bedre, være bedre. De havde intet at være utilfredse over, men stadig ikke noget at brokke sig over. Skrigene de havde så stor en træng til at dele ved hver eneste chance, men aldrig turde.

Blomsten så den fortabte sjæl der bare ventede. Ventede uden indsats. Bæstet havde ingen. Ingen mening intet mål, ingen at beskytte, ingen at holde af.

Det fortabte monster var træt, ensomt, såret. Træt af det håbløse liv den førte og træt af kun at savne, men aldrig selv at blive savnet.

Så da blomsten rejste sig fra sine rødder, foldede sine kronblade ud og spredte sine blade var bæstet klar. Den var forberedt på leen der glimtede. En mørke hætte som dækkede det smukke magre ansigt. Den bentynde krop som kutten hang løst over, da en figur opstod fra blomsten.

Det kutteklædte væsen foran bæstet skræmte den ikke.

Den accepterede og forstod, selvom inderlige stemmer skreg af protest. De bad om tilgivelse for alle dens uhyrlige fejl og tiggede om en chance til. En chance hvor alt gik efter planen, alt blev udført korrekt. Den ønskede sig en chance til at leve livet til det fuldeste, et liv uden fortrydelse, fuld af glæde. At føle behag i sit eget skind og forstå dens egne tanker. At acceptere hjælp når det var nødvendigt i stedet for at lade negativiteten oversvømme alt.

Selv mens tårerne trillede ned ad dens søvnige øjne, og dens rastløse krop lagde sig for fødderne af døden, forstod den.

Sjælesamlere stod foran bæstet med en rank ryk. Han tørrede blidt tårerne af de pelsede kinder. Det var ikke ofte han skulle ende liv længere. Han havde ondt af hver eneste af dem nu. Ikke vant til at føle noget overhovedet, var det en overvældende følelse.

En snøftende lyd lød fra bæstet. Det kunne ikke undgås længere.

Med et hurtigt sving var det ovre.

Alle minderne var glemt, oplevelserne forsvandt, tårerne spildt og smilene smilt. Smerten havde mødt sin ende. Stormen af tanker opløste. De opmærksomme øjne faldt i en endelig gang.

Da hjertet stoppede at pumpe, fløj et svagt lys, sagte mod dødens udstrakte hånd. Et ansigt af sten var det eneste den blev mødt med. Hans øjne glimtede som stjerner, en dråbe spildte over. Den trillede ned af hans kind og forsvandt i sneen. Begravet. Den blide glød af bæstets sjæl forsvandt med døden og et eneste spor af hans besøg.

Den livløse krop lå længe alene i huleindgangen. Den blev efterladt ved sin dødsseng og rådne.

Indtil dens kød og pels var væk og dens skelet faldt sammen.

Men med tiden, brød solen skyernes forsvar, frosten tødte, planterne blomstrede og landskabet ændrede sig.

Det meningsløse liv af bæstet var langt om længe glemt, begravet under lag af andre generationer. Ingen ville huske eller forstå den indre lidelse det brutalt naturede bæst havde oplevet.

Kun den fine slags blomst der voksede i området omkring dens død. De næsten lysende og barbarisk udseende blomster der bar dødelig nektar. Den var et minde, en markering af livet før. Før den var blevet genforenet med det den havde savnet mest. Håb, lys og liv.

Skrevet af Sne på 13 år.